

N:o 78.

Af herr **G. Ericsson** i Stockholm, om vissa ändringar i Kongl. Maj:ts proposition angående särskild tilläggsbevillning för år 1894.

De viktiga beslut, som vid urtima riksdagen fattades och som hafva till följd, att statsbudgeten belastas med högst betydande nya utgifter, hafva redan i år föranlåtut Kongl. Maj:t att föreslå Riksdagen upptagandet af hela den tilläggsbevillning, som uti den för urtima riksdagen framlagda finansplanen ställes i utsigt. Då de statsbehof, som nämnda riksdagsbeslut framkallat, nödvändigt måste fyllas, synes ock riktigt vara, att det sker på den direkta beskattningens väg.

Kongl. Maj:t har emellertid, såväl inför denna som nästföregående Riksdag, med all nödig styrka framhållit, att de nya statsutgifterna böra så ordnas, att de så litet som möjligt drabba de mindre bemedlade och så vidt ske kan rättas efter de skattdragandes förmåga att bära dem. I enlighet härmed föreslås full befrielse från tilläggsbevillning för inkomst under 1,200 kronor och half befrielse för högre inkomst intill 1,800 kronor. Detta synes mig dock icke vara tillräckligt för det af Kongl. Maj:t åsyftade ändamålet. Det är numera allmänt erkänt, att skatteförmågan tilltager hastigare än inkomsten stiger, så att den, som har fyra gånger så stor inkomst som en annan, har betydligt mer än fyra gånger så stor skatteförmåga som den senare. Endast på den progressiva beskattningens väg kan alltså den högre inkomsten någorlunda rättvist träffas. De skäl, som tala för denna skatteform, i synnerhet då det gäller utgifter, som stå i samband med ett stärkt försvar, har jag för öfrigt redan haft tillfälle att i min mån utveckla uti den motion, som jag frambar inför 1891 års Riksdag angående införande af progressiv värnskatt, till hvilken motion jag alltså för korthetens skull tillåter mig att hänvisa.

Billigheten synes mig äfven fordra, att den hela eller halfva befrielse från tilläggsbevillning, som kommer de minsta inkomstegarne till del, äfven utsträcker till de minsta fastighetsegarne, af hvilka ju många befinna sig i vilkor, som icke äro bättre än de förras. För deras räkning har likväl Kongl. Maj:t icke föreslagit någon dylik lättnad, utan skall tilläggsbevillning utgå äfven för den minsta fastighet. Då jag nu går att föreslå ändring härutinnan, synes enklast och därför äfven riktigast vara, att afdraget bestämmes icke i förhållande till fastighetens värde och inkomstens belopp, utan i förhållande till sjelfva bevillingens storlek. Dervid synes äfven någon större lättnad, än regeringen föreslagit, böra beredas den lägre inkomsten, och jag anser därför, att hel befrielse bör medgifvas dem, hvilkas ordinarie bevillning understiger 10 kronor (svarande på olika orter mot en inkomst af 1,300 till 1,500 kronor), samt half befrielse för dem, hvilkas ordinarie bevillning understiger 20 kronor (svarande mot inkomst under 2,000 kronor). Riktigast vore väl då att medgifva samma lättnad för ordinarie fastighetsbevillning under enahanda belopp. Men då detta innebure en allt för stor afvikelse från regeringens förslag, torde klokheten fordra att inskränka hel eller half befrielse för fastighet till ordinarie bevillning af respektive 5 och 10 kronor. Full befrielse inträdde då för fastighet till värde under 10,000 kronor och half befrielse för värde under 20,000 kronor.

I fråga om den progression, hvarefter denna skatt skulle utgå, borde väl denna icke vara alltför låg, om den skall uppfylla sitt ändamål. Men klokheten torde dock förestäfa ett moderat tillvägagående vid första tillämpningen af en så ny skatteform. För den skull anser jag för närvarande icke rådligt att föreslå en högre progression, än att inkomst, som öfverskjuter 4,000 kronor, påläggas $1\frac{1}{2}$ procent tilläggsbevillning, inkomst som öfverskjuter 8,000 kronor 2 procent, dylik utöfver 16,000 kronor $2\frac{1}{2}$ procent, utöfver 32,000 kronor 3 procent, och så vidare i fortgående stegring, så att tilläggsbevillningen för öfverskjutande inkomstbelopp ökas med en half procent för hvarje gång inkomsten fördubblas. Med andra ord, för öfverskjutande inkomst utöfver 4,000 kronor bör den af regeringen föreslagna tilläggsbevillningen utgå med 1 krona 50 öre på ordinarie bevillningskrona, för öfverskott utöfver 8,000 kronor med 2 kronor, för öfverskott utöfver 16,000 kronor med 2 kronor 50 öre, för öfverskott utöfver 32,000 kronor med 3 kronor, allt per bevillningskrona, och så allt framgent efter enahanda beräkningsgrund. För inkomst af 8,000 kronor skulle tilläggsbevillning

sålunda utgå med allenast 100 kronor, för 16,000 kronors inkomst med 260 kronor, för 32,000 kronors inkomst med 660 kronor och så vidare.

I förväntan att bevillningsutskottet, till hvilket jag anhåller om remiss, torde åt mitt förslag gifva den noggrannare formulering, som må anses behöflig, och deri möjligen vidtaga de förändringar, som kunde göra den mera antaglig utan att inverka på dess syfte, tillåter jag mig således att föreslå,

att Riksdagen ville med hufvudsakligen följande förändringar bifalla Kongl. Maj:ts förslag angående upptagande af tilläggsbevillning;

att bevillning för fastighet intill 5 kronor och för inkomst intill 10 kronor är från tilläggsbevillning alldeles fritagen;

att bevillning för fastighet från och med 5 intill 10 kronor samt för inkomst från och med 10 intill 20 kronor skall åläggas en tilläggsbevillning af 50 öre per bevillningskrona;

att för högre bevillning af fastighet eller inkomst intill 40 kronor erlägges tilläggsbevillning med 1 krona per bevillningskrona;

att för öfverskjutande bevillning från och med 40 kronor erlägges tilläggsbevillning med 1 krona 50 öre, för öfverskott utöfver 80 kronor med 2 kronor, för öfverskott utöfver 160 kronor med 2 kronor 50 öre, och för öfverskott utöfver 320 kronor med 3 kronor, allt per bevillningskrona;

samt *att* progressionen framgent fortfar att stiga efter samma grund, så att tilläggsbevillningen höjes med 50 öre per bevillningskrona för hvarje gång den ordinarie bevillningen fördubblas.

Stockholm den 27 januari 1893.

Gustaf Ericsson.